

Игра на черепи

*“Unleash hell! Do not repent!
Warfare grants us no lament
Let your weapons slash and tear
This is no place for fear”*

Вокалистчето се справяше учудващо добре. Ако не гледаш, че някакъв келеш от гиманзиална банда се развява по сцената, може да помислиш, че наистина слушаш Johan Hegg. Е, Хег с хрема и гърлобол, да речем. Ама все пак много добре! Виж тоя чеп на китарата... но може би пичът е нямал пари за китара и е взел дъската за гладене на майка си. Обаче тъпанджията да бе докарал тенджерите от кухнята, по-добре щеше да звучи. Тропаницата, която успяваше да създаде нямахше нищо общо с канонадата на Fredrik Andersson, която заедно с вокала те понася и те разпилява по пода и стените.

Пешо Морбида излезе от клуба, разкърши рамене и се затътри “тежко” към една от масите пред заведението, разположена под ниска липа. Масата беше достатъчно отдалечена, за да може седящите да си чуват приказката, без да се налага да надвикват музиката, бликаща през отворената врата.

– Как е Морб, стават ли пичовете – обади се момиче със синя блузка, в контраст с черните метълски фанелки на останалите.

– Пионерски хор “Бодра смяна” от времето на баба ми! – изсумтя Морбида

Последва залп от смях

– Морбида няма да признае, че някоя група му харесва, нищо че слезе долу и вися близо половин час – през смях каза момче с дълга коса и мустаци.

Петър само изсумтя.

– Мънки, с моята работа има ли развитие. Твоят доктор какво разправя?

Едро момче с доста олисяла глава отговори:

– Проверил е, но студенти не могат да купят истински череп - само преподаватели, със специална бележка, че става въпрос за упражнения по анатомия и т.н. То си е логично де, иначе ще моргата няма да може да насмогне на такива като тебе...

– Защо ти е тоя череп бе, Морб? – намеси се друг член на компанията –
А пластмасов не става ли?

– Пластмаса! – с презрение изсъска Морбида – искам стаята ми да има истински метъл-вид. Всичко друго съм приготвил - черни свещи, пентаграми...

– Странна представа за метъл вид – отново се обади момчето с мустаците – Аз твърдя, че моята стая има true метъл вид, ама без такива дивотии...

– Като за монахиня-металистка става – изръмжа Морбида.

– То на сатанизъм намирисва – вметна момиче с фанелка на Pantera – да не изповядваш някакъв таен култ?

– Нищо не изповядвам, в никакви сатани не вярвам! Просто искам стаята ми да изглежда, както искам. Точка!

– ‘убаво – включи се в разговора приличен на културист младеж - що не пробваш при мангалите на гробищата? Те като копат нов труп в стар гроб слагат старите кокали в торби. Да ти дадат един череп. Не вярвам роднините да правят инспекция, какво има в торбите.

В този момент вниманието на Морбида бе привлечено от приближаващ се сух, ексцентричен, леко прегърбен субект с жълта тишъртка и широка пластмасова чаша с бира в ръка.

– Как е, пичовете като Амон го докарват – новият поздрав с вдигната чаша.

– Докарват... Като за погребение... Тяхното.... Нещастници!

– No voice of mercu-no evangels of light – засмя се притежателят на бирата.

– Т’ва пък от де беше?

– Manowar.

– Гррпхф – изпуфтя Морбида – не слушам детска музика.

– Ти кажи, кажи на Демайо, че пише детски песнички, пък да видиш...

– ‘бал съм го в дъртака!

– Дъртак е дядо ти.

– Той почина.

– А, ... сори... Опаа - далавера! Що не го изкопаш и не му вземеш черепа - нали търсиш! Може направо целия скелет - нали дет метълите си падате по извращения...

Морбида вдиша няколко пъти дълбоко.

– Александре.... чудя се, защо те търпя!

– Мии, сигурно защото ти решавам най-безумните проблеми. Като тая черепно-мозъчна...аа.. исках да кажа - черепно-БЕЗмозъчна драма.

– Какво? Да не си намерил?

– Човек на един френд от историческия върти далавери с артефакти от разкопки. Ако си навит...

– Съм.

– Ама иска сума! Пет стотачка твърдо, не подлежало на коментар.

– Да го видим!

Черепът имаше, хмм, древен вид. Първата асоциация, която мина през ума на Морбида бе “износен”. Беше обсипан с петна и имаше сякаш нещо като патина. Петър сподели впечатленията си.

– Това е в резултат на фосилизацията. – отговори търговецът на артефакти – Органичните материали се заменят с минерали. Черепът е от преди 3-4 хиляди години. От бронзовата епоха. За това време доста е фосилизирал. Но пък освен всичко друго има историческа стойност!

Търговецът видя, че клиентът му се е втренчил в кръглата дупка почти на върха.

– От онова време е - виж, няма пукнатини, понеже е имало кожа по костта. Ако беше пробит по-късно, или при разкопките щеше да се разцъфне. Сигурно е бил на героичен воин, умрял в битка..

– Или на смотан земеделец, който се е спънал пред рогата на бика – ехидно процеди Сашо, който бе организирал срещата. Другите двама се направиха, че не го чуват.

– А цената... – промърмори Петър.

– Не подлежи на коментар! Аз поемам риск, ангажирам хора, които си чакат тяхното, така че цената не се обсъжда. А ти какво ще правиш с него е твоя работа. Може да си го държиш, за душевна чекия, както разправяш, може утре да го шитнеш за няколко хилки, не ме е еня. Искам си моето и толкова!

Няколко минути по-късно, олекнал с петстотин лева и с череп в червена, непрозрачна найлонова торба, Морбида заедно с приятеля си крачеше към дома. Сашо се прокашля.

– К'во? - измърмори Петър.

– Даде ги бе! Чудя ти се на акъла, да си ръсиш парите за дивотии.

– Мои са си. Изкарвам си ги.

– Можеш да ги даваш за нещо свястно, да инвестираш в образование, или пък да ги завъртиш в някакви финансови инструменти... Изкарваш ги, като се захващаш с какво ли не, не си си седнал на задника, да захванеш с нещо сериозно...

– К'во ми даваш акъл за пари. Като те гледам с твоята физика, с пари си се заринал.

– Занимавам се с физика, защото ме интересува. А като свърша докторантурата, може и някъде по света на по-добри пари да се уредя. Не е речено, че ще кеса на българска научна заплата.

– Е, тебе това ти е интересно, мене ми е интересно да правя каквото правя. Точка!

– Ми, 'убаво. Чао!

– Чао.

Морбида се загледа в приведения гръб на приятеля си

– Сашо!

– А?

– Благодаря за помощта.

Сашо само размаха ръце в неразбираем жест и продължи в своята посока.

Черепът пасна точно както си го представяше пред сребристия пентаграм на черен фон на стената, между сребърните свещници с черни свещи. Имаше малко по-друга представа, как би изглеждал черепът, но така май беше по-добре. Той носеше история в себе си, за разлика от някой на негов съвременник. За момент Морбида, спомняйки си разговора със Сашо се замисли за сумите, които бе пръснал по всички тези джунджурии, после рязко тръсна глава: "Кеф цена няма!" Угаси лампите и се отпусна на леглото. Черепът, осветен от уличните лампи го гледаше с празните си очи.

Слънцето прежуряше здраво от почти бялото небе, лишено от облаци. Дебели треви го удряха през пищялите, докато крачеше с боси крака през кал и

дребни камъни. Усещаше сърбежи по цялото тяло, някакви насекоми се удряха в лицето му или се опитваха да му влязат в ушите. Нещо сякаш го хапеше - бълхи или комари.

Вървеше от хълм през плитка долина към друг хълм. По едно време разбута кожата, с които бе навлечен, клекна и се изпика... Нещо не бе наред! Замисли се, че усеща, че гърдите му са доста ... Това беше женско тяло! Какво се случваше! Опита да погледне наоколо, но не можеше да въздейства на тялото. Нито да промени посоката, нито да спре. Собственичката на тялото си го контролираше както си иска, той бе просто наблюдател. Наблюдател, който споделяше нейния поглед и нейните усещания.

Какво бе това! Сън? Всичко бе прекалено реално, изключително ясно усещаше камъните под стъпалата, тревите, горещината, ухапванията на насекомите. Същевременно съзнанието му беше неговото и не се свързваше с това, което управляваше тялото. Тялото стигна до широка локва и се надвеси. Видя може би симпатично лице, ако не бе маскирано зад пластове кал и мръсотия. Мръсна коса с червен отенък се спускаше до раменете. Но и в тази епоха жените си бяха жени. Съществува, чието тяло по някакъв начин ползваше назаем започна да се оглежда, да върти глава, да намества косата си... Накрая се отказа от безсмислената дейност и продължи към върха на хълма.

От върха видя някакви животни с дълги рога. Тутакси приклепна и се отдалечи назад на върховете на пръстите на ръцете и краката. След като вече животните не можеха да я видят неговата, хмм, домакиня на съзнанието му определи от къде идва вятъра и се премести така, че да духа откъм животните към нея. После започна да издава някакви цъкащи и подсвиркващи звуци. Скоро се появили петима мъже, облечени също като нея в кожи и в лек тръст изкачиха хълма. Тя ги последва. Той се бе увлякъл от ловната сцена и не правеше опити да установи контрол. Тогава почувства леко чувство на тревога, дали ловците ще успеят, което идваше явно от съзнанието на момичето. Мъжете приближиха животните, които ги усетиха, вдигнаха глави и се приготвиха за скок. В това време тримата, които бяха най-отпред замахнаха с ръце и три къси копия (или дълги стрели) полетяха напред. Две достигнаха целта си. Едната антилопа рухна веднага, другата направи няколко къси скока и падна

също. Останалата част от стадото вече бе далече сред храстите. Почувства удовлетворение и усещане, че племето няма да гладува.

Отначало бе помислил, че ловците са хвърлили копията направо и се впечатли от разстоянието, на което поразиха животните. Но забеляза, че на ръцете си имаха някакви дървени съоръжения, които значително увеличаваха замаха им и изпращаха копията по далече, отколкото с гола ръка.

Сцената продължи докато замъкнаха плячката до селото, или стана на племето. Горяха няколко огъня, много други подобни хора, облечени с кожи се въртяха около тях. Полуголи деца се стрелкаха между краката на възрастните във всички посоки. Носеше се остра миризма на пушек и още по-неприятна от множеството потни и мръсни кожени облекла.

Първият трамвай огласяваше със скърцане нощния покой, докато завиваше на кръстовището няколко пресечки по-надолу. Морбида впери поглед в черепа. Той го гледаше с кухите си очни отвори.

– Ти ли беше това?

Май неговият череп не е принадлежал на никакъв храбър воин, а на смотана селянка, ако въобще тогава са имали села и градове, която се е спънала пред някое рогато животно.

Срещите с древния свят продължиха. Петър има възможност да наблюдава различни битови сцени, в повечето от които вземаше лично участие. Лично, чрез тялото и ръцете на гостоприемничката на съзнанието му, но усещането бе съвсем натурално. Горещината от огньовете и бъркочите, които готвеха, ръбовете на камъните, с които обработваха кожата, миризмите, болката при честите наранявания, опарванията, изгарянията. Както и непрекъснатите ухапвания от разни насекоми, от които май никой не се впечатляваше.

Веднъж когато се въплъти в съзнанието на неволната си позната я завари да гази из локвите след току-що спрял проливен дъжд. Усещаше добре лепкавата дълбока кал, в която затъваха ходилата ѝ доста до над глезените. В един момент вятърът стихна и повърхността на локвите стана гладка. Момичето се наведе над една. Петър усети как се възхищава на гледката заедно с нея. Мократа червеникава коса се спускаше върху бузите и челото, но

тя я отметна назад и откри изцяло лицето си. Лицето ѝ бе добре измито от дъжда и без слоевете мръсотия определено можеше да се нарече красиво.

– Очите ѝ бяха сини, ама бледо някак си, по-скоро сиви.

На следващия ден бяха седнали със Сашо на кафе, което някак се трансформира в джин-тоник. Петър разказа надълго, с всички подробности, за които си спомни нощните си преживелици.

– Може и да са били сини. Чел съм, че по ония времена, хората са имали по-тесен цветен диапазон

– А?

– Не са виждали добре синия цвят. По-късно сме за почнали да виждаме повече в тая част на спектъра.

– Т'ва пък как са го разбрали?

– Не помня, май в сравнение с други примати и са смятали колко бързо са се променили очите на хората. Но не е сигурно де, това са само предположения.

– И какво ще излезе - черепът ми предава спомени ли.

– Много фантастична идея. Я си спомни, да не си чел някаква книга за тези времена...

– Аз! Книга!

– Или да си гледал нещо по National Geographic? Може да са някакви потиснати спомени, които се активират в съня.

– Пич, аз гледам само VH1 понякога и основно спортните канали. Разни географи, геометъри не ги чувам.

– И аз така знам. Рекох да опитам по реалистичните възможности – въздъхна Сашо. – Филм нещо?

– Не се сещам за подобен филм. А и всички филми за едно време са за някой герой. Маалко обстановката ми прилича на Конан. Ама там има герои, а не селянки. То не знам, по това време имало ли е градове изобщо. А тук изцяло някакво племе, няма войни, няма чудовища. Само мадамата се мота напред-назад и си бачка някакви селски работи. Кожи, зърна и други бози.

– Уфф. В крайна сметка може пък наистина черепът по някакъв начин да отваря времеви канал и да виждаш през него моменти от неговото време.

– Какво е времеви канал?

– Ох, начин да назовем нещо, което не разбираме. Със същия успех бих могъл да го нарека да речем... да речем Мънго Джери. Ще има същата информационна стойност. Просто времеви канал показва, че е свързано с времето.

– Изобщо, нещата с времето са много неясни – след кратко замисляне продължи Сашо. – Факт е, че тези сънища са започнали, след като си взел черепа.

– Мацката веднъж беше намерила някакви животни и извика техните ловци. Утрепаха ги с нещо като копие, ама го хвърлят с някаква дървена работа.

– Знам ги. Сега са известни като атлатъл, но това е название, дошло от ацтеките. Оръжието е много по-древно и не знам по времето на твоята приятелка как се е казвало. Представлява малко парче дърво с “уши” от въже или ремък за да се хване с два пръста, а на края има шип, с които се придържа копието. С него хвърлят копията с по-голяма сила и по-далече, отколкото с гола ръка. Предшественик на лъка. Ако беше попрочел това-онова, щеше да го познаеш. Както и предполагам други неща и животни, които срещаш там.

– Между другото, четох. Четох един куп глупости за Бронзовата епоха - нали оня ръб разправяше, че черепът бил от това време.

– И?

– И пич, т’ва там няма нищо общо.

– И аз така мисля. Според разказано, това е накъде в ранната каменна епоха. Не най-ранната - тогава хората са били доста по-космати, но все още далече от големите цивилизации от Неолита.

– Значи ли, че мацката няма нищо общо с черепа?

– Едва ли. Виденията ти започнаха когато се сдоби с това чудо. По-скоро черепът е от по-стара епоха, а е попаднал сред халколитните находки по грешка.

Помълчаха, отпивайки от питиетата си.

– Пич, готина беше. – Поднови разговора Петър – Като я видях изкъпана от дъжда...

– Кофти. Връзка от такова далечно разстояние, отдалечена не само в пространството, но и във времето. Много нестандартно. Не виждам как може да се получи. А и когато се “виждате”, споделяте едно тяло и доколкото разбирам,

връзката е едностранна. Което е логично де, когато тя е живяла, ти даже и далечна идея не си бил. Хм, но пък имаш опция да си гушкаш черепа. Нали дет-метълите си падате по извращения. Даже можеш да го хванеш и...

– Кретен – Морбида стана рязко и напусна заведението.

“Идиот! Да плаща цялата сметка, да му дойде акъла” – продължи да се пени вътрешно, вървейки към къщи.

Срещите с древния свят продължаваха. Не всяка нощ, не на определени периоди, неочаквано се озоваваше “зад” очите на новата му познайница и участваше без да му бъде даден избор в живота на племето.

Веднъж се озова в мрака на пещерата, в която племето спеше в студено и дъждовно време. Тази, която наричаха Хюй-и, или нещо подобно раждаше. Група жени се тълпяха около нея и за съжаление и неговата “екскурзоводка” в този свят влизаше в това число. Не му бе спестено нищо от картината - всичката пот, кръв, слуз, мръсотии, всичко в HD, че и по-високо качество. Всъщност, качество на картината, което само гледането на живо може да осигури. Като се добавят за гарнитура виковете и стоновете на потърпевшата и цялата смрад наоколо. Неговата “домакиня” на моменти отвърщаше поглед за да подаде вода или друго, но през повечето време гледаше вторачена в случващото се. Петър многократно усети, че е на път да повърне. Уплаши се, да не повърне както е в леглото си и да се задуши, но колкото и да се мъчеше да се събуди, не успя. Ако това, което изживяваше имаше нещо общо със съня изобщо. Междувременно нещата напреднаха, разкритието на родилката ставаше все по-голямо, а виковете ѝ все по-чести. Петър бе на ръба на припадъка, но това спасение не му бе позволено. Нямаше ли най-последна на тъпата патка, или каквито там тъпи птици имаха по онова време да ѝ се допикае, та да се махне малко, да може той да си поеме дъх.

Най-последно, когато изпитанието свърши, Морбида бе толкова претръпнал, че рязането на пъпната връв с кремък не го впечатли, поне не повече от всичко видно дотук. Жените си предаваха една на друга ревящото парче месо, на чието появяване на бял свят бе станал неволен (и измъчен) свидетел. Когато “неговата” го взе, той гледаше през очите ѝ с отвращение малкото същество, прилично на голо маймунче, омазано с кръв и слуз.

Същевременно чувстваше вълните на радост, привързаност и обич, които струяха от съзнанието на момичето към мъничкото човече в ръцете ѝ.

Воят на първия трамвай на завоя го върна в реалността. Петър скочи и отвори прозореца. Дишайки дълбоко се наведе над рамката и се загледа в добре познатия градски пейзаж. Прокашля се няколко пъти, но позивите за повръщане отминаха.

Замисли се, че бе станал няколко пъти свидетел на смърт в този свят, но раждането го изкара така от равновесие. Може би защото всеки път смъртта бе бърза, от инцидент с животно или падане от високо. Не му се бе налагало да стане свидетел на дълга агония в резултат на болест. Тези хора не доживяваха болестите на напредналата възраст. А за щастие, не се бе случвало и да ги удари епидемия. Все пак, раждането така го отврати.

“Май не си у ред, Морб” – помисли си той – “Сашо ще се окаже прав.”

Втори трамвай разнесе скърцащи звуци на завоя. Трамвай! Всеки път се връщаше от “онзи свят” с първия трамвай. А иначе трамваите не го будеха. Трамваят е железен. В каменната епоха не са познавали желязото. И какво, да вземе парче желязо в леглото си, за да може да се маха от там, когато пожелае? Или не. Трамваите са на ток. И що, да бръкне в контакта?

Петър се отказа от напразните разсъждения и се върна в леглото.

Следващите срещи с древния свят бяха без никакви свръх емоции, всичко си вървеше стандартно, докато при последните две видя, че племето страдаше от суша. Тревите бяха пожълтели, не се намираха животни, хората гладуваха. Децата не тичаха както преди, а седяха или лежаха, на ръба на силите си.

Тя стоеше върху купчина камъни. Пред нея хората се кланяха с викове “Хаай-и’ит-оо, хааай-и’ит-оо” - викове за приветствие към жреца на Небето. Въпросният жрец, облечен в костюм от пера танцуваше ритуален танц пред нея, с каменен топор в ръка. Погледна напред. Степта се губеше в прах и мараня. Близките хълмове въобще не можеха да се видят. Небето бе чисто, само с две малки бели облачета. Беше я страх. Също я бе срам, че изпитва страх. Жрецът бе дошъл още по-близо. Правеше последните ритуални движения, преди да я принесе в дар на Небето.

Трамваят спести на Петър края. Интересно, какво щеше да стане, ако беше още в нейния сят, когато тя го напуснеше? По-добре да не знае.

– Явно няма съмнения относно връзката на черепа с виденията ти. – коментира Сашо, след разказа на Петър за последното преживяване.

– Както и произходът на дупката отгоре.

Седяха в същото заведение на по чаша ирландско кафе.

– Хм, знаеш ли... – Сашо отпи от чашата си.

– Ъ?

–Абе... Чакай да започна по отдалеч. – ако се пусне лъч светлина през отвор интерферира, ако помниш...

– Знам, какво е интерференция.

– ОК. Ако процепът е един, картинката е различна, от това, ако са два. Интересното е, че ако се пусне фотон през един процеп и след като премине, се отвори втори, на детектора се получава ефект, сякаш и двата процепа ги е имало.

– Как отварят процеп след като мине фотонът, преди да е стигнал детектора?

– С квантови превключватели. Всъщност, то не е много ясно. Според квантовата механика фотонът, докато не стигне целта може да е навсякъде - има вероятностна функция на разпределение, така че може и отворът винаги да се отваря на пътя му.

– Баси точната наука имате. Как въобще може да и се вярва!

– Виж си смартфона.

– И?

– Той работи точно според тази наука, точно както искаме от него. Както и цялата електроника, с която сме свикнали и не я забелязваме, но без която не можем. Както и много други неща. Това, което го знаем, го ползваме и то работи. Което не знаем, продължаваме да го изучаваме.

– Мм, 'убаво, ма що започна тая тема?

– Що, не ти ли е интересно? – засмя се Сашо.

– Интересно е, ама превключи изведнъж на нея, без повод, каква е идеята?

– Ммм, мисля че тая работа с тия видения от миналото...

– Да?

– Ако разбира се не са изцяло плод на твоето съзнание, което ако приложим бръснача на Окам, би било най-разумното обяснение...

– Ся и Севилския бръснар ли дойде?

– Бръсначът на Окам. Означава, че от няколко обяснения на нещо, обикновено най-простото е вярното. Сещаш се, кое е най-простото в случая.

– Да де, ама...

– Знам. Убеди ме, че може би има нещо повече в цялата работа. Та, ако наистина има някакъв тунел във времето, през който получаваш информация от минали времена, то това е на много дълбоко ниво в структурата на материята. И си мисля, дали ако не променим крайния резултат, това не би се отразило и на началните условия - тоест, твоята приятелка да оцелее.

– Как? И нали ако променим миналото, ще се промени и настоящето.

– Аа, браво на тебе. Мислиш! Да, какво ще стане, ако се промени миналото не е ясно. Може да се отвори нова времева линия и нашата да остане незасегната, според някои хипотези. Но пък, ако сме го направили, може вече всичко да се е отразило на света и ние да живеем в променен свят. Е, това са фантастики.

– Хмм, та к'во предлагаше? - Морбида почувства неочаквано силен интерес към идеята.

– Ако поправим черепа, все едно, че не е бил пробиван...

– К'во, да го замажа с гипс ли?

– Не – изсмя се Сашо – Мисля, да звънна на доктор Ердогански, той с някакви приятели работят по регенериране на кости?

– Доктор кой!

– Уф, срам, но не помня как се казва човекът. Ердинч ли, Ергун ли беше. Нали започва с "Ер" и всички му викат Ердогански. Ама той не се сърди.

– Или не го показва.

– Не бе, човекът е готин.

– Няма ли бадж на престилката?

– Има, ама там има само „Е.“ и фамилията.

Докторът огледа с голям интерес черепа, доста внимание отдели на зъбите, взе линейка и направи няколко измервания. После го остави на бюрото и с усмивка се обърна към посетителите си.

– Благодаря, че искате да допринесете за развитието на медицинската наука. Проблемът е, че при фосилизираните кости, ДНК която може да се намери е силно фрагментирана. Много трудно е да се намерят здрави участъци. Освен това при костите няма стволови или други клетки, които да ползваме, така че трябва задължително да имаме ДНК. Ние, лекарите с това не се занимаваме. При живите пациенти има много други клетки и лесно успяваме, е лесно е относително казано, но все пак успяваме да накараме костта да регенерира без въобще да се налага да прибегваме до ДНК анализ. Но вашият череп ще е много полезен за едни мои приятели, генетични антрополози. Те се занимават точно с това, да сглобяват фрагменти от древна ДНК и на нейна основа се опитват да възстановяват части от изчезнали организми. Да кажа под секрет, че се надявам да не успеят скоро да “съживят” динозавър.

В крайна сметка черепът замина в посока антропологичната лаборатория. След няколко месеца шляене и работа на парче на различни места Петър постъпи на работа в колцентър в голяма западна фирма, с холандски и английски език. Преди години се беше захванал с холандския с мисълта за “hashish from Amsterdam”, както и за някои други подобни субстанции, гледани с лошо око от родните законодатели, но които според мълвата можеха лесно да бъдат набавени във въпросната европейска столица. После тези мераци му минаха, но холандският се оказа неочаквано добра инвестиция. Заедно с работата в колцентъра, Петър започна курсове за квалификация и му предстоеше повишение.

Минаха близо две години и половина. Петър понякога си спомняше за странните преживявания в древността, но живееше основно съсредоточен върху новата работа и гледаше да навакса с празнините в образованието си. Докато не получи обаждане от непознат номер. Чудеше се дали да отговори, или направо да не сложи номера в черния списък, но все пак натисна зелената слушалка:

– Здравейте, обажда се доцент Светославов. Имам номера ви от Александър Стойков. – Петър се зачуди за момент, докато не се сети, че човекът има предвид Сашо – Бихте ли желали да се срещнем, за да поговорим за вашия череп? Извинете, имам предвид за черепа на древната дама, който щедро сте предоставили за нуждите на науката.

Уговориха срещата и два дни по-късно, през свободния си ден Петър седеше в стая в Института по експериментална морфология и антропология.

– Радвам се, да се видим на живо – доцент Светославов бе 30-ина годишен, леко пълен мъж с побеляваща коса. – Аз всъщност съм генетик, но покрай моята работа с професор Христозов – той посочи към другия, малко по-възрастен човек в стаята – предимно пребивавам при антрополозите.

– Вашият череп се оказа много полезен. Всъщност нашите изследвания са базирани на много кости, не само на него. Но той бе полезен от друга гледна точка. В зъбите му открихме дост запазена ДНК, която даде отговори на много въпроси за нашите предшественици и за миграцията по нашите земи. Е, заедно с отговорите отвори и много нови въпроси. Но това е нормално.

– Благодарение на запазената ДНК, успяхме да регенерираме не само дупката в черепа, но и направо да го изградим наново, като отстранихме пораженията от фосилизацията – намеси се и професорът. – Идеята ни е, да ползваме подобна методика за животни, от които няма останали много кости, за да можем да възстановим скелета и да изучим животното. Разбра се, подобна процедура е скъпа и за в бъдеще, щом я разработим добре, ще се придържаме само до компютърни симулации. Също така методиката се оказа полезна и за медицината - може да послужи за регенериране на крайници при живи пациенти.

– Оказа се, че черепът е на около 8000 години. – обади се отново доцентът. “Късен палеолит или ранен мезолит” – прецени Петър, който доста сериозно бе попълнил познанията си за древния свят.

– За това е чудо, че успяхме да извлечем толкова добре запазена ДНК. За далеч по-нови кости се налага да сглобяваме фрагменти от различни части на костта и да интерполираме липсващите части.

– За съжаление, разбирате, че не можем да Ви върнем черепа. Вложихме много средства и трябва да имаме доказателство, къде са отишли.

Като компенсация Ви приготвихме изображение на реконструкция на лицето, което черепът е носил.

Доцент Светославов отиде до бюрото си, размести няколко папки и от последната извади лист, по-голям от стандартния А4 и му го подаде. Петър го взе и едва не го изпусна, щом го погледна. От листа го гледаше добре познатото му от отраженията в локвите лице. Тук бе чисто, реконструкцията бе подробна, дори порите по кожата се виждаха. Косата имаше познатия червеникав цвят, малко по-къса и дизайнерът ѝ бе направил съвременна прическа. Ясните сини очи го гледаха с ведър поглед.

– Има 20% вероятност, очите да са били кафяви - обади се доцентът.

– Сини са – отвърна Петър.

– От къде знаете – засмя се Светославов.

– А, – сепна се Петър – не се съмнявам в професионализма на колегите Ви – успя да се измъкне от конфузната ситуация.

Половин час по-късно, докато вървеше към дома Сашо му позвъни.

– Поздрави! Твоят череп е допринесъл за големи научни успехи.

– Аха, значи ти тия пичове ги познаваш и си искал да ги уредиш с материал за изследване.

– Не точно. Запознах се с тях покрай доктора. Вярно, исках да видя, дали черепът ще му е от полза за неговата работа, но и ме човъркаше, какво ще се случи с времевия канал. Да си имал нови видения?

– Не.

– Е, така се и очакваше. Иначе щеше да е извънредно фантастично. Не че и сега не е. Всъщност най-много исках да те измъкна от тая история. Прекалено се бе вживял в нея, а сегашната реалност си върви покрай тебе. Време беше да обърнеш внимание на живите момичета, а не на този спомен от древни времена.

– Между другото – след кратка пауза продължи Сашо – разбра ли? Твоята приятелка била на 8000 години! Много, много тежък случай на геронтофилия! Ма вие дет...

– Млъкни!!! – изрева Петър с глас, на който и Джордж Фишър би завидял, после с шамар по телефона прекъсна разговора. Искаше му се да има

от старите телефони със слушалка, за да може да я тръшне, после да го хване за кабела и да го удари в стената.

Петър забеляза, че околните хора се стреснаха от вика му, съсухрена бабичка се дръпна към стената, треперейки.

– Извинете – прошепна и продължи нататък.

Замисли се, колко се бе променил в последно време. Преди години въобще нямаше да се трогне, че е смутил другите. Къде ти - щеше да се изсмее на уплахата на “некролога”. Сега обаче се почувства гузен.

Закачи снимката на мястото на пентаграма. Реши да го махне, защото ведрото лице и свежите тонове на изображението не се вързваха по никакъв начин с черния фон. Разкара и свещите. Сега стената пред леглото му бе гола, само познатото лице го гледаше от нея.

“Дали не може да се намери целият скелет?” – помисли си Петър – “Да поискам да направят реконструкция в цял ръст?”

Пак погледна лицето - най обикновено лице на момиче, което може да се срещне навсякъде. Е, по-скоро по всяка улица или във всеки бар в Ирландия, с тия червени коси. Дали пък да не прибере снимката в чекмеджето и да зареже наистина всичко свързано с тази история? Сашо е прав. По-добре да обърне повече внимание на съвременните момичета.

Лежеше на леглото, загледан в снимката. По някое време си помисли, че май върху очите ѝ не пада достатъчно светлина от уличната лампа и не ги вижда. Постепенно мракът покриващ очите на снимката се разшири и погълна цялата стая.

Тя стоеше върху купчина камъни. Пред нея хората се кланяха с викове за приветствие към жреца на Небето.

Погледна напред. Степта се губеше в прах и мараня. Близките хълмове въобще не можеха да се видят. Небето бе чисто, само с две малки бели облачета. Беше я страх. Също я бе срам, че изпитва страх. Племето трябваше да живее и за това тя трябваше да отиде при Небето.

Не можеше ли обаче, Небето ако наистина я иска, да си я вземе направо, а не да трябва този да я удря по главата?

Междувременно жрецът се бе приближил. Ритуалът скоро щеше да приключи. Беше я страх. Много. Можеше да побегне, но строените около могилата воители щяха веднага да я промушат с ас'гиите си. Но това не бе толкова лошо. След това щяха да убият всички от нейния род. И децата. Даже и бебето на Х'с'юй-и'и. Бебето, което се заливаше в радостен смях, щом я видеше и махаше с ръчички. Което обичаше да заравя пръстчетата си в косите ѝ и да ги дърпа и усуква. Бебето, което още не бе получило първото си име. Длъжна беше да стои и да чака.

Жрецът, вече много близо правеше последните движения на танца. С периферията на съзнанието си тя забеляза, че докато почти до преди малко имаше само две бели облачета, внезапно е притъмняло. В този момент блесна изгаряща светлина и се разнесе невероятен тътен. Светлината я заслепи и през стиснатите клепачи. В същият момент силен удар по цялото тяло отпред спря дъха ѝ, а почти веднага втори я блъсна в гърба. По някакво чудо успя да остане на крака. Усети миризма на пърлено.

След малко зрението ѝ започна да се връща. Отначало черно-бяло и замъглено. Видя в краката си черна димяща купчина - това, което бе останало от жреца. Дрехите и косите ѝ пушеха, но едрите капки, политнали от небето бързо ги угасиха. Постепенно започваше да вижда все по-далеч и съзря съплеменниците си, които продължаваха да се кланят и да крещят нещо. Ушите ѝ кънтяха и не можеше да ги чуе, но много добре знаеше, какво викат: "Хаай-и'ит-оо, хааай-и'ит-оо" - приветствие към новата жрица на Небето.